

Scénář Irena Pelcová

My: V šedesátých letech byla v Krkonoších zřízena Cesta československo-polského přátelství. Kontakty mezi Čechy a Poláky ale přísně hlídali pohraničníci. To zažila také Irena Pelcová, která o prázdninách roku 1985 strávila se svým manželem a synem dovolenou v Krkonoších. Výlet na Sněžku se ale pro ně stal nezapomenutelným zážitkem.

IP: Ráno brzo po snídani jsme vyšli, vyjeli jsme do tý Malý Úpy, šli jsme tou cestou přátelství. A teď nás předešli takový dva mladý lidi.... Říkají nám dobrý den, ale jako polsky a my taky dobrý den. A zase jsme šli a furt jsme se takhle předcházeli. Dřív tam hlídali polský vojáci, nebo naši pohraničníci.... No a oni nás sledovali, kontrolovali nás a tak.

No a tak jdeme a na takový chatě Jelence, to je asi uprostřed té túry, jsme se posadili a ten pán z Polska mi říká „Prosím paní, mohla byste mi koupit horkou čokoládu“, místo hořkou. On se snažil česky. No tak já říkám, že až budeme na Sněžce, tak vám koupím čokoládu.... Přišli jsme na Sněžku, tak já v tý naší boudě jsem koupila asi pět čokolád.... Pak jsem mu to dala. On jako poděkoval a říkal, že nás zve do tý jejich boudy, my jsme do té boudy tenkrát, jako Češi, moc nesměli, ...tak že nás pozve na herbatku.

My: Pozvání na čaj tedy přijali a vešli do polské boudy.

No tak jsme šli na tu herbatku a tam seděli turisté jako my a najednou vidí že mluvíme česky a oni polsky... Zvedli se a zatkli nás a oni to byli vojáci z té pohraniční stráže, jenže jako civilisté. Ptali se nás co jsme si to vyměňovali venku. A my říkáme: nic... pohled s razítkem Sněžky.... Potkali jsme se na cestě česko-polského přátelství, tak jsme se pozdravili, bavíme se, no tak jsme si vyměnili dárky, já jim koupila pohled, oni synovi tohle

My: I když si Pelcovi s Poláky vyměnili pouze čokoládu, pohlednici a pár slov, museli jít nakonec s vojáky na policejní stanici. Čokoláda byla v Polsku nedostatkové zboží a kdyby ji u polských turistů našli hrozil trest za pašování.

IP: My museli ze Sněžky do Karpacze dolů do Polska. To už nás odvedli vojáci se samopalama, měli je teda na ramenou. No a my jsme tam čekali na velitele.

My: Při výslechu paní Pelcová stále opakovala, jak se potkali na Cestě česko-polského přátelství a že šlo pouze o přátelské setkání a výměnu dárků.

IP: No tak nás tedy potom pustili. Karolovi teda přišli teda jenom na ten pohled. Pak když vylezli i ty Poláci, tak jsme se rozloučili ... a teprve jsme se představili. A ten Polák říká: „Ty Karol, já Karol“.

My: Také si dali adresy, aby si mohli psát o dobrodružství, které zažili. Nakonec z toho vzniklo přátelství na celý život. Stále se navštěvují, jezdí do Krkonoš každý rok. Vzpomínají na své první setkání, které je staré přes čtyřicet let. Vytvářejí si nové vzpomínky, které jejich přátelství více a více prohlubují.